

Stoppnålen

Det var en gång en stoppnål som var så fin att hon inbillade sig att hon var en synål.

– Tänk på vad ni håller i, sa hon till fingrarna som tog fram henne. Tappa mig inte! Faller jag i golvet hittar ni mig aldrig igen. Så fin är jag!

– Skryt lagom, sa fingrarna, och så klämde de till om livet på henne.

– Se nu! Här kommer jag med stil och fart! sa stoppnålen. Hon for genom tyget och drog en lång tråd efter sig.

Fingrarna styrde nålen rakt mot köksans toffel där ovanlädret hade gått sönder och nu skulle sys ihop.

– Det är för hårt! sa stoppnålen. Jag går aldrig igenom. Jag går av! Jag går av! Och så gick hon av.

– Va var det jag sa? sa stoppnålen. Jag är för fin!

– Nu duger hon inte till nått, menade fingrarna. Men de måste ändå hålla fast henne. Köksan droppade lack på henne och fäste henne i förklädet.

– Se, nu är jag en brosch! sa stoppnålen. Jag visste väl att jag skulle bli befördrad. Är man något så blir man också något! Och så log hon inom sig, för man kan aldrig se på en stoppnål att den ler. Där satt hon nu så stolt och såg sig om. Det var som om hon åkte i en hästdroska med fönster åt alla håll.

– Får jag fråga. Är du av guld? frågade hon knappnålen som satt instucken bredvid henne. Du ser mycket bra ut och har ditt eget huvud. Men det är litet. Du får se till så det växer för alla har inte turen att lackas i toppen. Och så sträckte hon så stolt på sig så hon lossnade från förklädet och ramlade i diskbaljan just som köksan tömde ut vattnet i vasken.

– Nu reser vi ut i världen, sa stoppnålen. Bara jag inte blir kvar där ute. Men det blev hon.

– Jag är för fin för denna världen, sa hon där hon satt i rännstenen. Jag vet mitt värde och det är alltid något att glädjas åt. Och så höll sig stoppnålen rak och förlorade inte sitt goda humör.

Det seglade fram allt möjligt ovanför henne; pinnar, strån, bitar av tidningspapper.

– Se så de seglar, sa stoppnålen. De vet inte vad som finns under dem. Jag sitter fast här jag. Se, där flyter en pinne. Den tänker inte på någonting annat i världen än sig själv. Se, där flyter ett strå. Se så det svajar, se så det snurrar. Var inte så självupptagen, du lilla strå. Du kan stöta dig mot gatstenarna om du inte ser upp! Där flyter en tidning – glömt är det som står i den, och ändå brer den ut sig.

– Jag sitter tålmodigt och stilla. Jag är ändå den jag är.

En dag var det något som glänste så vackert tätt intill, och då trodde stoppnålen att det var en diamant, men det var en glasskärva. Eftersom den blänkte så vackert så ville stoppnålen prata med den och presenterade sig själv som brosch.

– Du är bestämt en diamant?

– Ja, något sådant är jag, svarade glasskärvan.

Så trodde de om varandra att de var något riktigt fint, och så pratade de om hur mycket högmod det fanns i världen.

– Jag har bott i en ask hos en ung dam, sa stoppnålen, och den damen var köksa. Hon hade fem fingrar på var hand, och något så högfärdigt som de fem fingrarna har jag aldrig träffat på, och ändå var de bara till för att hålla i mig, ta upp mig ur asken och lägga tillbaka mig i asken.

– Glänste de också, frågade glasskärvan.

– Nej, glänste gjorde de inte, men malliga var de. De var fem bröder. De stod rakt upp intill varandra fast de var av olika längd. Den yttersta av dem, Tummetott var kort och tjock, han ville inte riktigt rätta in sig i ledet, och så hade han bara en led i ryggen mot de andras två, men ändå sa han, att om en människa förlorade tummen så kunde den människan inte längre bli soldat. Slickepott doppade sig i både sött och surt, pekade på sol och måne och klämde till om pennan när det skulle skrivas något. Långeman var huvudet högre än de andra, Gullebrand gick med en guldring om magen, och lilla Per Speleman gjorde ingenting, och det var han stolt över. Skryt var det, och skryt blev det, och så föll jag i diskbaljan.

– Och nu sitter vi och glänser, sa glasskärvan. I detsamma kom det mer vatten i rännstenen, det strömmade över alla bräddar och rev med sig glasskärvan.

– Se, nu blev den befordrad, sa stoppnålen, jag blir sittande, jag är för fin, men det är min stolthet och den får man respektera, och så satt den rak och funderade.

– Jag skulle nästan tro att jag är född av en solstråle, så fin är jag, och visst tycker jag det verkar som om solen alltid söker mig under vattnet. Jag är så fin att min mor inte kan hitta mig. Hade jag mitt gamla öga som gick av så tror jag att jag skulle kunna gråta – men det gjorde jag nog ändå inte – att gråta är inte fint.

En dag höll några pojkar på och rotade i rännstenen efter gamla hästskor, slantar och sånt. Det var en smutsig lek, men de tyckte att det var kul.

– Aj, sa den ena. Han stack sig på stoppnålen. Det där var en dum en.

– Jag är ingen dum en, jag är en dam, sa stoppnålen, men ingen hörde det. Lacken hade nöts bort, och svart hade hon blivit. I svart ser man smalare ut, tänkte hon, så hon trodde att hon nu var ännu finare än förut.

– Där kommer ett äggskal seglande, sa pojkarna och så satte de stoppnålen i skalet som mast.

– Vita väggar och själv svart, sa stoppnålen. Det klär mig och så syns jag. Bara jag inte blir sjösjuk och illamående. Men hon blev inte sjösjuk och mådde inte illa.

– Det är bra mot sjösjuka att ha stålmage och att alltid tänka på att man är lite förmer än en människa. Jag mår bra. Ju finare man är, desto mer kan man uthärda.

- Kras, sa äggskalet när en kärra rullade över det.
- Hu, vad det klämmer, sa stoppnålen. Nu blir jag sjösjuk i alla fall. Jag knäcks! Jag knäcks! Men hon knäcktes inte fastän kärrans stora hjul rullade över henne. Hon låg i hjulriktningen – och där kan hon ligga.

Författare: H.C. Andersen

Översättning och bearbetning: Håkan Wester

En saga från **sagosidan.se**

